

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **A. D.**, nar., státní příslušnost Moldavsko, t. č. bytem , zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Žitná 45, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.12.2012, č. j. MV-74473-10/OAM-2012,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 21.1.2013 doručenou Městskému soudu v Praze dne 23.1.2013 a usnesením ze dne 24.1.2013, č. j. 4 A 3/2013-12 postoupenou Krajskému Brně se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.12.2012, č. j. MV-74473-10/OAM-2012, kterým žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 12.6.2012, č. j. CPR-4443/ČJ-2012-004025-SV, a napadené rozhodnutí potvrdil.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 12.6.2012, č. j. CPR-4443/ČJ-2012-004025-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dva roky. Pro případ, že nebude postupováno podle ust. § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na ust. § 119 odst. 6 téhož zákona, stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění z území členských států Evropské unie, nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo dále stanoveno, že dle ust. § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.

Žalobce v žalobě vyjadřuje nesouhlas se závěrem žalovaného, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce se domnívá, že faktická existence rodinného života a skutečnost, že se se svým synem stýká v takové míře, která je odpovídající a pochopitelná jeho věku a s ohledem na skutečnost, že s jeho matkou již nežije, jsou dostatečnými předpoklady pro závěr, že uložení správního vyhoštění je v rozporu s mezinárodními závazky – konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce namítá, že vzhledem k tomu, že výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění by došlo k zásahu do výkonu jeho práva na rodinný život, je třeba zjistit, zda by tento zásah nebyl neoprávněný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Žalobce nepochybuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno v souladu se zákony České republiky, a je si rovněž vědom svého protiprávního jednání. Namítá však, že jeho provinění spočívající pouze v porušení zákona o pobytu cizinců nemůže ospravedlnit postup České republiky při faktickém výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce se domnívá, že nepředstavuje pro veřejný pořádek či jiný zájem České republiky prakticky žádné nebezpečí a zásah by tak nebyl přiměřený zájmu, jehož mělo být dosaženo. Vzhledem k dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění na jeho rodinný život se jedná o zásah zcela nepřiměřený jeho provinění a tím nikoli nezbytný ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle názoru žalobce je tak zřejmé, že by tímto postupem stát nedostál svému závazku vyplývajícimu pro něj z mezinárodní smlouvy. Žalobce si je vědom svého protiprávního jednání na území České republiky, nicméně se domnívá, že uložená sankce je vzhledem ke shora uvedenému nepřiměřená.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 29.4.2013 uvádí, že v průběhu správního řízení byla otázka přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce řádně posouzena. Dle názoru žalovaného nelze přehlédnout, že žalobce se v České republice zdržoval nelegálně od 1.9.2006, a přestože si byl nezákonnosti svého jednání zcela vědom, za celou dobu se nesnažil svou situaci řešit a svůj pobyt legalizovat, ačkoliv si musel být vědom toho, že důsledkem jeho nelegálního pobytu může být trest a tím pádem i ztížení fungování jeho vztahu se synem. Žalovaný zdůrazňuje, že je svrchovaným právem každého suverénního státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizím státním příslušníkům na své území. Žalovaný poukazuje na to, že čl. 8 Úmluvy

nezakládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Žalovaný konstatuje, že syn žalobce není na otci nijak materiálně závislý, a že citové odloučení na určitou dobu nelze vyloučit ani ve vztazích, kde není mezinárodní prvek. Žalovaný setrvává na své argumentaci, že k zásadnímu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce došlo již rozvodem manželství v roce 2003/2004, a že nelze přehlédnout délku neoprávněného pobytu žalobce v ČR spojeného s nelegálním opatrováním prostředků k pobytu. S ohledem na uvedené závěry je žalovaný přesvědčen, že zájem na dodržování právního řádu České republiky převáží nad soukromými a rodinnými zájmy žalobce. Žalovaný má za to, že v daném případě bylo rozhodnutí vydáno zcela v souladu se zákonem, byly řádně zkoumány i dopady či zásah do rodinného a soukromého života, žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech a oba správní orgány se při svém rozhodování nedopustily žádné nezákonnosti.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Soud úvodem konstatuje, že v dané věci nebylo mezi stranami sporné, že žalobce v období od 1.9.2006 do 10.4.2012 pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, ač k tomu nebyl oprávněn, tedy že správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců bylo žalobci uloženo v souladu se zákonem. Klíčová námitka spočívala v nesouhlasu žalobce se závěrem žalovaného o přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 tohoto zákona, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a téhož zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Vodítkem pro aplikaci § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců může být rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS. V publikované právní větě se uvádí, že „[p]řiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 119 odst. 5 (nyní § 119a odst. 2 – pozn. krajského soudu) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je rozhodnutí o správním vyhoštění cizince pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku

či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je tedy třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky.“ Dále se v odůvodnění rozsudku konstatuje, že „§ 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců (nyní § 119a odst. 2 – pozn. krajského soudu) je promítnutím mezinárodních závazků, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovaná pod č. 209/1992 Sb. – pozn. NSS). Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (...) Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci *Daliova a další proti Francii* (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.“

Dle názoru soudu správní orgány v nyní projednávaném případě v otázce výkladu a aplikace ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nikterak nepochybily a požadavkům vysloveným v citovaném rozsudku zcela dostály. Žalobce ostatně, ačkoli poukazuje na nutnost zohlednění několika principů při posuzování nezbytnosti zásahu a jeho přiměřenosti z hlediska zájmu, kterého má být dosaženo, nenamítá, které konkrétní principy nebyly v daném případě s ohledem na konkrétní skutková zjištění zohledněny.

Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je evidentní, že správní orgány se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce podrobně zabývaly, přičemž byly vzaty v potaz všechny relevantní okolnosti daného případu. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný nepochybnili, že žalobce má na území České republiky syna, s nímž se občasně stýká a kterému poskytuje finanční prostředky. Úvaha správních orgánů však vycházela z toho, že jelikož žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně po dobu téměř šesti let, po kterou neučinil žádné kroky k jeho legalizaci, ačkoli si byl neoprávněnosti pobytu zcela vědom, a jelikož existovaly důvodné pochybnosti o tom, zda doba jeho neoprávněného pobytu nebyla spojena i s nelegálním opatřováním prostředků k pobytu, existoval zde nepochybně takový veřejný zájem, který převažoval nad soukromými a rodinnými zájmy žalobce. Třebaže žalobce své protiprávní jednání v žalobě bagatelizuje a namítá, že správní vyhoštění by představovalo zásah nepřiměřený zájmu, jehož má být dosaženo, soud je naopak toho názoru, a tento závěr vyplývá i ze shora citované judikatury, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území České republiky je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Nelze se tedy ztotožnit s názorem žalobce, že jeho jednání nepředstavuje žádné nebezpečí pro veřejný pořádek či jiný zájem České republiky.

Jak správní orgány zcela správně konstatovaly, pouhá existence vztahu k synovi a jejich občasné styky neznamenají samy o sobě překážku k vycestování z území. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce nežil v době rozhodování správního orgánu se synem ve společné domácnosti (v důsledku rozvodu žalobce s matkou jeho syna), syn byl téměř zletilý a výchovu syna plně zajišťovala jeho matka se svým novým manželem. Ze správního spisu rovněž nevyplývá, že by byl syn žalobce na přítomnosti žalobci v České republice zásadním způsobem závislý. Finanční zabezpečení syna lze bez problémů plnit i ze zahraničí a rovněž osobní styk otce se synem je s ohledem na věk syna možné realizovat na území kteréhokoli jiného státu, kam mají otec i syn povolen vstup.

Správní orgány se tedy s ohledem na shora uvedené dostatečně a přesvědčivě vypořádaly s tím, že v dané situaci podmínky ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nebyly naplněny. Rodinné vazby žalobce vytvořené na území České republiky nebyly shledány natolik intenzivními, aby zájem na jejich ochraně převážil nad zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, kterou žalobce narušil svým dlouhodobým a vědomým neoprávněným pobytem na území.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová